

dit wel mee. Al kan het er ook mee te maken hebben, dat drie van mijn broers tot die groep behoren en zij de aandacht daardoor van me af weten te houden.

Ondanks dat hij er best leuk uit ziet met zijn brede schouders, bruine krullen en lichtgrijze ogen, zorgt de constante frons en gemene blik ervoor dat niemand hem mag.

Jerry wil maar wat graag bij de populaire jongens horen. Nu hoopt hij dat ze hem stoer vinden doordat hij anderen openlijk durft te pesten, maar hij heeft niet eens het lef om de buitenbeentjes lastig te vallen.

Hij wil zo wanhopig graag opvallen dat hij de eenlingen terroriseert.

Het watje.

Want de eenlingen hebben immers geen groep vrienden waarbij ze in de buurt kunnen blijven. En dan kiest hij nog een meisje uit ook.

Mijn enige reactie op zijn uitbarsting is een minachtend glimlachje. Want ondanks dat hij me probeert te intimideren, ben ik wel erger gewend. Hij mag dan een kop groter zijn, maar indrukwekkend is hij niet echt.

En daarbij weet ik dat hij nooit de kans zal krijgen om me echt pijn te doen. Meer dan een blauwe plek zal ik niet aan deze ontmoeting overhouden.

Als het meer is, mag hij wel bloeden, toch?

Nee... Okay, misschien. Maar niet nu.

Om mijn glimlach lijkt hij echter alleen pissiger te worden. Hij klemmt zijn kaken zo hard op elkaar dat ik het gekraak van zijn

kiezen kan horen. Ook trekt een onaantrekkelijke rode bloes vanuit zijn nek omhoog.

Maar voordat hij reageert, is hij wel slim genoeg om eerst om zich heen te kijken waar de rest van de leerlingen zich bevindt.

Ik probeer mijn eigen gegriinnik in te houden als ik ook om me heen kijk. Het is gewoon lachwekkend hoe stoer en gevaarlijk hij zichzelf vindt.

Iets verderop, bijna bij het einde van de gang staat een meisje, dat zo snel mogelijk haar spullen in haar locker dumpst om de gang uit te kunnen vluchten.

Halverwege de andere kant van de gang staan twee jongens met elkaar te praten. Zij lijken echter niet geïnteresseerd in Jerry of mij. Aan het einde komt wel een groep aan, maar de jongens daarvan zijn nog te ver weg om in te grijpen. Net als de leraar die vlak bij die groep staat en wel onze kant uitkijkt.

Niet dat men zich met de pestkoppen of hun slachtoffers bemoeit. De meeste leerlingen zijn slim genoeg om zich erbuiten te houden, bang om zelf een doelwit te worden.

En ondanks dit alles, voel ik toch geen greintje angst, alleen maar een lichte geamuseerdheid die ik niet volledig weet te onderdrukken.

Nogmaals duwt Jerry me hard tegen de muur aan. Nu weet ik zeker dat ik een blauwe plek zal oplopen.

“Wat sta je daar nou te lachen, vind je het soms grappig dat ik net overhoop gelopen werd? Of ga je ontkennen dat je er iets mee te maken hebt? Je hebt niet zoveel praatjes meer nu je alleen bent,

hè?” gromt hij, terwijl hij zijn vuist ter hoogte van mijn gezicht naar achteren beweegt om uit te halen.

Zo stoer, de jongens die meiden zonder een reden in hun gezicht slaan... met een vuist.

Als ik hem niet mag laten bloeden, mag ik dan wel kijken of hij genoeg hersenen bezit als ik hem antwoord geef?

Ja, voor deze keer dan.

Zuchtend kijk ik hem nog steeds recht aan en voel hoe de controle overgenomen wordt.

“Ja, ja en nee,” zegt ze alleen maar, haar hese stem is opvallend anders, al lijkt dit Jerry niet op te vallen.

“Wat?” Zijn vuist blijft in de lucht hangen en zakt dan iets naar beneden. Verward kijkt hij in mijn ogen, alsof hij iets ziet wat hij niet helemaal kan bevatten.

Of is die sukkel nu echt al zijn vragen vergeten?

Misschien ging het verwarren beter dan verwacht.

“Ja, het was grappig. Ja, ik ontken er iets mee te maken te hebben. In ieder geval had ik er niet *direct* iets mee te maken. En als laatste, nee, ik ben nooit alleen,” leg ik hem uit.

Alsof hij niet al lelijk genoeg keek, betreft zijn gezicht nu nog verder. Hij tilt zijn vuist weer op en haalt uit, maar vlak voordat hij me raakt, vliegt er weer een bal door de lucht. En deze raakt hem recht in zijn gezicht.

Als zo’n football goed wordt gegooid, komt hij hard aan. Vooral als hij normaal met gemak veertig meter ver wordt gegooid en nu vanaf nog geen vijf meter afstand vol zijn gezicht raakt.